

Samling af Afgørelser

RETTENS KENDELSE (Anden Afdeling)

6. oktober 2015*

»EF-varemærker — ansøgning om EF-ordmærket engineering for a better world — rent bekræftende afgørelse — den bekræftede afgørelse er endelig — påkendelse af egen drift — afvisning«

I sag T-545/14,

GEA Group AG, Düsseldorf (Tyskland), ved advokat J. Schneiders,

sagsøger,

mod

Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) først ved A. Pohlmann, derefter ved S. Hanne, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af afgørelse truffet den 2. juni 2014 af Fjerde Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 303/2014-4) vedrørende en ansøgning om registrering af ordtegnet engineering for a better world som EF-varemærke,

har

RETTEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M.E. Martins Ribeiro, og dommerne S. Gervasoni (refererende dommer) og L. Madise,

justitssekretær: E. Coulon,

under henvisning til stævningen, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 18. juli 2014,

under henvisning til svarskriftet, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 26. september 2014,

under henvisning til Rettens skriftlige spørgsmål til parterne,

under henvisning til parternes indlæg indleveret til Rettens Justitskontor den 1. juni 2015,

afsagt følgende

* Processprog: tysk.

Kendelse

Sagens baggrund

Den første ansøgning om registrering

- 1 Den 6. september 2011 indgav sagsøgeren, GEA Group AG, i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EF-varemærker (EUT L 78, s. 1) en ansøgning til Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (herefter »Harmoniseringskontoret«) om registrering af EF-ordmærket engineering for at better world for varer og tjenesteydelser i klasse 6, 7, 9, 11, 35, 37, 39, 41 og 42 i Nicearrangementet af 15. juni 1957 vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker, som revideret og ændret.
- 2 Ved afgørelse af 20. marts 2012 afslog undersøgeren registreringen af det ansøgte varemærke på grundlag af artikel 7, stk. 1, litra b), og stk. 2, i forordning nr. 207/2009.
- 3 Den 15. maj 2012 indgav sagsøgeren en klage til Harmoniseringskontoret i henhold til artikel 58-64 i forordning nr. 207/2009.
- 4 Ved afgørelse af 21. marts 2013 (herefter »appelkammerets første afgørelse«) afslog Fjerde Appellkammer ved Harmoniseringskontoret klagen med den begrundelse, at det ansøgte varemærke manglede fornødent særpræg i henhold til artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009.
- 5 Ved skrivelse indleveret til Rettens Justitskontor den 2. september 2013 anlagde sagsøgeren en sag til prøvelse af appelkammerets første afgørelse, som blev afvist som for sent indleveret ved kendelse af 22. januar 2015, GEA Group mod KHIM (engineering for a better world) (T-488/13, Sml., EU:T:2015:64).

Den anden ansøgning om registrering

- 6 Den 1. august 2013 indgav sagsøgeren en anden registreringsansøgning til Harmoniseringskontoret, som på alle punkter var identisk med den første registreringsansøgning.
- 7 Ved afgørelse af 20. december 2013 afslog undersøgeren registreringen af det ansøgte varemærke på grundlag af artikel 7, stk. 1, litra b), og stk. 2, i forordning nr. 207/2009.
- 8 Den 23. januar 2014 påklagede sagsøgeren denne afgørelse.
- 9 Ved afgørelse af 2. juni 2014 (herefter »den anfægtede afgørelse«) afviste Fjerde Appellkammer ved Harmoniseringskontoret klagen. Appellkammeret konstaterede »med forbavselse«, at den anden registreringsansøgning var identisk med den første, idet den bl.a. vedrørte en identisk varefortegnelse (den anfægtede afgørelses punkt 13). Appellkammeret henviste af denne grund og i det væsentlige i det hele til grundene i appelkammerets første afgørelse (den anfægtede afgørelses punkt 17), idet nævnte afgørelses »afgørende« grunde blev gentaget (den anfægtede afgørelses punkt 18-21).

Parternes påstande

- 10 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede afgørelse annulleres.

— Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

11 Harmoniseringskontoret har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

- 12 I henhold til artikel 129 i Rettens procesreglement kan Retten til enhver tid af egen drift efter at have hørt hovedparterne beslutte at afsige begrundet kendelse om, hvorvidt sagen skal afvises, fordi ufravigelige procesforudsætninger ikke er opfyldt.
- 13 I det foreliggende tilfælde har Retten, henset til sagsakterne og navnlig under hensyntagen til parternes besvarelse af Rettens spørgsmål vedrørende sagens antagelse til realitetsbehandling besluttet i medfør af ovennævnte bestemmelse at afsige begrundet kendelse uden at fortsætte sagens behandling, selv om en af parterne har anmodet om, at der indledes mundtlig forhandling.
- 14 I henhold til fast retspraksis er betingelserne for antagelse til realitetsbehandling af søgsmål ufravigelige procesforudsætninger, som Unionens retsinstanser i givet fald skal efterprøve af egen drift (jf. dom af 10.7.1990, *Automec mod Kommissionen*, T-64/89, Sml., EU:T:1990:42, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis, og af 8.2.2011, *Paroc mod KHIM (INSULATE FOR LIFE)*, T-157/08, Sml., EU:T:2011:33, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis).
- 15 Endvidere følger det af en lige så fast retspraksis, at en afgørelse, der blot bekræfter en tidligere afgørelse, som er blevet endelig, ikke udgør en anfægtelig retsakt. Ud fra formålet om ikke at lade søgsmålsfrister genoplive i forhold til en stadfæstet afgørelse må søgsmål rettet mod en sådan bekræftende afgørelse afvises (kendelse af 7.12.2004, *Internationaler Hilfsfonds mod Kommissionen*, C-521/03 P, EU:C:2004:778, præmis 41, dom af 16.9.1998, *Waterleiding Maatschappij mod Kommissionen*, T-188/95, Sml., EU:T:1998:217, præmis 108, og dom *INSULATE FOR LIFE*, nævnt i præmis 14 ovenfor, EU:T:2011:33, præmis 29; jf. ligeledes i denne retning dom af 11.5.1989, *Maurissen og Union syndicale mod Revisionsretten*, 193/87 og 194/87, EU:C:1989:185, præmis 26).
- 16 En afgørelse betragtes blot som en bekræftelse af en tidligere afgørelse, hvis den ikke indeholder et nyt element i forhold til den tidligere akt, og hvis der ikke forud er indledt en fornyet vurdering af adressatens retstilling (jf. kendelse *Internationaler Hilfsfonds mod Kommissionen*, nævnt i præmis 15 ovenfor, EU:C:2004:778, præmis 47 og den deri nævnte retspraksis, kendelse af 4.5.1998, *BEUC mod Kommissionen*, T-84/97, EU:T:1998:81, præmis 52, og dom *INSULATE FOR LIFE*, nævnt i præmis 14 ovenfor, EU:T:2011:33, præmis 30).
- 17 Det skal i denne henseende præciseres, at det følger af fast retspraksis, at såfremt den anfægtede retsakt er svar på en henvendelse, hvori der påberåbes nye væsentlige omstændigheder, og hvorved myndighederne anmodes om at tage en tidligere afgørelse, der er blevet endelig, op til fornyet vurdering, kan retsakten ikke antages at være rent bekræftende, for så vidt som der herved træffes afgørelse vedrørende disse omstændigheder, og den således indeholder en ny omstændighed i forhold til den tidligere afgørelse. Nye væsentlige omstændigheder kan således berettige en anmodning om en fornyet vurdering af en tidligere afgørelse, der er blevet endelig. Hvis anmodningen om en fornyet vurdering derimod ikke er baseret på nye væsentlige omstændigheder, skal søgsmålet til prøvelse af afgørelsen om ikke at foretage den fornyede vurdering, der er anmodet om, afvises (jf. kendelse af 4.7.2014, *Uspaskich mod Parlamentet*, T-84/12, EU:T:2014:642, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis).

- 18 Indledningsvis skal det afgøres, om og i hvilket omfang den anfægtede afgørelse udgør en rent bekræftende afgørelse af appelkammerets første afgørelse, hvilket forudsætter en identifikation af de respektive oplysninger i tvisterne, der ligger til grund for de pågældende afgørelser.
- 19 I denne henseende fastslås, at genstanden for nærværende tvist på samme måde som den, der har givet anledning til appelkammerets første afgørelse, omhandler registrering som EF-varemærke af ordtegnat engineering for a better world for varer og tjenesteydelser i klasse 6, 7, 9, 11, 35, 37, 39, 41 og 42 i Nicearrangementet. Desuden blev ansøgningerne om registrering afslået på grundlag af artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009 i såvel appelkammerets første afgørelse som i den anfægtede afgørelse. Det skal tilføjes, at den anfægtede afgørelse ikke i vurderingen af denne begrundelse for afslag på registrering indeholder nogen nye oplysninger, og at der ikke forud for vurderingen var foretaget nogen fornyet prøvelse af det af sagsøgeren ansøgte varemærke.
- 20 Appelkammeret præciserede således i den anfægtede afgørelses punkt 14, at sagsøgeren havde gentaget de samme argumenter som dem, der allerede var forkastet ved appelkammerets første afgørelse, og henviste af denne grund i det hele til grundene i appelkammerets første afgørelse, idet nævnte afgørelses »afgørende« grunde blev gentaget (den anfægtede afgørelses punkt 17-21).
- 21 Ganske vist anførte appelkammeret i den anfægtede afgørelses punkt 15, at sagsøgeren for første gang i forbindelse med den klage, der gav anledning til den anfægtede afgørelse, havde påberåbt sig registreringer af EF-varemærker, som indeholder ordene »for a better world«. Selv hvis det antages, at disse registreringer kan kvalificeres som nye omstændigheder, ikke fordi de først blev registreret efter vedtagelsen af appelkammerets første afgørelse, men fordi der ikke blev taget hensyn til dem ved vedtagelsen af denne afgørelse, selv om de allerede forelå (jf. dom af 13.11.2014, Spanien mod Kommissionen, T-481/11, Sml., EU:T:2014:945, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis), kan de imidlertid ikke betegnes som væsentlige omstændigheder i modsætning til, hvad sagsøgeren i det væsentlige har gjort gældende i sit svar på Rettens skriftlige spørgsmål.
- 22 Det følger af fast retspraksis, at en omstændighed er væsentlig, når den kan ændre retsstillingen væsentligt, således som ophavsmanden til den tidligere retsakt har taget hensyn til den, dvs. bl.a. ved væsentligt at ændre de omstændigheder, som lå til grund for den tidligere retsakt. Dette er tilfældet for så vidt angår en omstændighed, der skaber tvivl om den ved nævnte retsakt truffene løsnings velbegrundethed (dom Spanien mod Kommissionen, nævnt i præmis 21 ovenfor, EU:T:2014:945, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis).
- 23 Selv om retspraksis vedrørende Harmoniseringskontorets hensyntagen til sin tidligere afgørelsespraksis er blevet præciseret ved dom af 10. marts 2011, Agencja Wydawnicza Technopol mod KHIM (C-51/10 P, Sml., EU:C:2011:139, præmis 73-77), forholder det sig ikke desto mindre således, at det i henhold til fast retspraksis altid antages, at der ikke kan rejses tvivl om bedømmelsen af, om der foreligger en registreringshindring, alene af den grund, at appelkammeret ikke i det konkrete tilfælde har fulgt Harmoniseringskontorets afgørelsespraksis (jf. i denne retning kendelse af 12.12.2013, Getty Images (US) mod KHIM, C-70/13 P, EU:C:2013:875, præmis 41-48, samt dom af 16.10.2014, Larrañaga Otaño mod KHIM (GRAPHENE), T-459/13, EU:T:2014:892, præmis 35-39, og af 12.12.2014, Wilo mod KHIM (Pioneering for You), T-601/13, EU:T:2014:1067, præmis 42 og 43). Ifølge denne retspraksis skal undersøgelsen af en ansøgning om registrering således foretages konkret i hver enkelt sag, idet registreringen af et tegn som varemærke afhænger af specifikke kriterier, der anvendes inden for rammerne af de faktiske omstændigheder i den konkrete sag, og har til formål at afgøre, om det omhandlede tegn ikke er omfattet af en af de registreringshindringer, der er nævnt i forordning nr. 207/2009.
- 24 I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren i det væsentlige blot opregnet ældre registreringer af varemærker, der indeholder ordene »for a better world«, selv om appelkammeret i sin første afgørelse havde udledt af en konkret og fuldstændig analyse af det ansøgte varemærke, som bl.a., men ikke alene, indeholdt ordene »for a better world«, at registreringen af dette varemærke var omfattet af en absolut

registreringshindring. Det følger heraf, at appelkammeret ikke havde pligt til at foretage en fornyet prøvelse af registreringsansøgningen under hensyntagen til Harmoniseringskontorets tidligere afgørelsespraksis (jf. i denne henseende dom INSULATE FOR LIFE, nævnt ovenfor i præmis 14, EU:T:2011:33, præmis 39).

- 25 Denne praksis ville i øvrigt ikke have givet anledning til en sådan fornyet prøvelse. Appelkammeret fastslog således blot, at de påberåbte registreringer var uden relevans under hensyntagen til appelkammerets første afgørelse, hvorved appelkammeret allerede havde afslået registrering af det ansøgte varemærke (den anfægtede afgørelses punkt 15). Uanset om besvarelsen givet i den anfægtede afgørelses punkt 15 vil kunne betegnes som en materiel stillingtagen til påberåbelsen af ældre registreringer, følger det desuden af fast retspraksis, at en materiel stillingtagen ikke kan karakteriseres som en fornyet prøvelse af den tidligere afgørelse, uden at der foreligger en forpligtelse i denne henseende (jf. i denne retning kendelse af 29.4.2004, SGL Carbon mod Kommissionen, T-308/02, Sml., EU:T:2004:119, præmis 72 og den deri nævnte retspraksis).
- 26 Desuden kan det ikke udledes af retspraksis vedrørende forpligtelsen til at foretage en fornyet undersøgelse af foranstaltninger, der er betinget af de faktiske og retlige omstændigheder, der forelå ved deres vedtagelse, at der i det foreliggende tilfælde er en forpligtelse for appelkammeret til at foretage en fornyet behandling af de ansøgte varemærke og appelkammerets første afgørelse. Det følger for det første af denne retspraksis, at en foranstaltning, der er betinget af de faktiske og retlige omstændigheder, der forelå ved dens vedtagelse, skal kunne gøres til genstand for en fornyet undersøgelse med henblik på at efterprøve, om opretholdelsen af foranstaltningen findes berettiget, og for det andet at en fornyet undersøgelse med henblik på at undersøge, om den tidligere vedtagne foranstaltning fortsat er berettiget i betragtning af en ændring af den faktiske og retlige situation, der er sket i mellemtiden, fører til vedtagelsen af en retsakt, som ikke blot bekræfter den tidligere retsakt, men udgør en anfægtelig retsakt, der kan gøres til genstand for et søgsmål (jf. dom Spanien mod Kommissionen, nævnt i præmis 21 ovenfor, EU:T:2014:945, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis).
- 27 Selv om det er korrekt, at registreringshindringerne i artikel 7 i forordning nr. 207/2009 kun finder anvendelse, så længe de betingelser, der er fastsat ved denne bestemmelse, er opfyldt, sådan som Harmoniseringskontoret i det væsentlige har anført i sin besvarelse af Rettens spørgsmål, idet det navnlig har henvist til opnåelsen af fornødent særpræg ved brug, følger det for det første af denne retspraksis, at den omhandlede pligt til fornyet prøvelse forudsætter en ændring i de relevante faktiske og retlige omstændigheder, hvilket ikke er tilfældet i nærværende sag, eftersom de registreringer, som sagsøgeren påberåbte sig for appelkammeret, ikke var senere end appelkammerets første afgørelse (jf. præmis 21 ovenfor). For det andet bemærkes, at når der er tale om en varemærkeansøgning, der til forskel fra en anmodning om aktindsigt (jf. vedrørende konsekvenserne af manglende overholdelse af pligten til at begrunde disse anmodninger om aktindsigt for institutionernes forpligtelse til fornyet behandling dom af 26.1.2010, Internationaler Hilfsfonds mod Kommissionen, C-362/08 P, Sml., EU:C:2010:40, præmis 56 og 57) skal være begrundet og underbygget i medfør af de gældende bestemmelser (artikel 26 i forordning nr. 207/2009 og navnlig regel 1 i Kommissionens forordning (EF) nr. 2868/95 af 13.12.1995 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 40/94 om EF-varemærker (EFT L 303, s. 1), med senere ændringer), kan forpligtelsen til at foretage en fornyet behandling kun følge af den berørte parts påstand om, at der foreligger en ændring af de omhandlede retlige eller faktiske forhold, hvilken ændring sagsøgeren ikke har gjort gældende i det foreliggende tilfælde (jf. præmis 21 ovenfor). Desuden ville det, såfremt det skulle lægges til grund, at der forelå en forpligtelse til at foretage en fornyet undersøgelse ved enhver anmodning herom, tilskynde til procedurefordrejning. I henhold til fast retspraksis accepteres den form for procedurefordrejning, der består i at formulere en anmodning med henblik på at kunne anfægte det svar, der gives på anmodningen, ikke (jf. i denne retning kendelse af 18.4.2002, IPSO og USE mod ECB, T-238/00, Sml., EU:T:2002:102, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis).

- 28 Endelig er appelkammerets betragtning i den anfægtede afgørelses punkt 17, hvorefter undersøgerens afgørelse vedrørende den anden registreringsansøgning ikke er rent bekræftende i forhold til undersøgerens afgørelse, hvorved der blev taget stilling til den første registreringsansøgning, ikke relevant i forbindelse med nærværende vurdering, der alene vedrører spørgsmålet om, hvorvidt den anfægtede afgørelse er af bekræftende karakter.
- 29 Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at den anfægtede afgørelse er bekræftende i forhold til appelkammerets første afgørelse.
- 30 Dernæst skal det bemærkes, at den anfægtede afgørelse er bekræftende i forhold til en afgørelse, som er blevet endelig.
- 31 Appelkammerets første afgørelse var således blevet endelig på datoen for indgivelsen af nærværende søgsmål, eftersom der ikke var anlagt sag til prøvelse heraf inden for den frist på to måneder, der er fastsat i artikel 65, stk. 5, i forordning nr. 207/2009, således som det fremgår af kendelsen engineering for a better world, nævnt i præmis 5 ovenfor (EU:T:2015:64, præmis 23 og 24), der ikke er appelleret.
- 32 Appelkammerets første afgørelses endelige karakter ændres ikke ved det af appelkammerets anførte i den anfægtede afgørelses punkt 16 om, at den pågældende afgørelse ikke var endelig. En sådan bemærkning fra appelkammeret i den anfægtede afgørelse kan således forklares med den omstændighed, at appellen indgivet til prøvelse af appelkammerets første afgørelse i sag T-488/13 på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse stadig var verserende.
- 33 Det skal i denne henseende tilføjes, at den omstændighed, at appellen i sag T-488/13 først blev erklæret for at være for sent anlagt efter anlæggelsen af nærværende søgsmål, ikke gør det muligt at antage, at appelkammerets første afgørelse ikke var blevet endelig på tidspunktet for denne anlæggelse. Hvis en for sen anlæggelse af et søgsmål til prøvelse af en afgørelse havde den virkning, at tidspunktet for, hvornår afgørelsen kunne anses for endelig, blev udskudt, ville det formål, der forfølges med retspraxis vedrørende manglende antagelse til realitetsbehandling af søgsmål, der anlægges mod bekræftende retsakter, dvs. at forhindre anlæggelse af søgsmål, der bevirker, at søgsmålsfrister, der er udløbet, begynder at løbe på ny (jf. kendelse af 25.10.2001, Métropole télévision – M 6 mod Kommissionen, T-354/00, Sml., EU:T:2001:258, præmis 34 og den deri nævnte retspraxis) miste sin virkning.
- 34 Det følger heraf, at den foreliggende sag ikke kan antages til realitetsbehandling, da den er anlagt til prøvelse af en bekræftende afgørelse vedrørende en afgørelse, der var blevet endelig.

Sagens omkostninger

- 35 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.
- 36 Sagsøgeren har tabt sagen og pålægges derfor at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Harmoniseringskontorets påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

bestemmer

RET TEN (Anden Afdeling):

1) Sagen afvises.

2) GEA Group AG betaler sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 6. oktober 2015.

E. Coulon
Justitssekretær

M.E. Martins Ribeiro
Afdelingsformand